

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 764

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 12 noiembrie 2007

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 830 din 2 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	2-3	privind aprobarea tarifelor pentru prestațiile de servicii specifice efectuate de Autoritatea Feroviară Română — AFER.....	6
Decizia nr. 893 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 1 din Codul penal	3-4	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 896 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. a) și art. 8 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 252/2003 privind registrul unic de control	5-6	Decizia nr. XV din 5 februarie 2007	7-8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		Decizia nr. XX din 19 martie 2007	9-10
1.100. — Ordin al ministrului transporturilor pentru completarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 137/2003		Decizia nr. XXXIV din 7 mai 2007	11-12
		Decizia nr. XXXV din 7 mai 2007	12-13
		Decizia nr. XXXVIII din 7 mai 2007.....	14-15
		ACTE ALE BIROULUI ELECTORAL CENTRAL	
		19. — Hotărâre privind modul de comunicare a reprezentanților partidelor politice în biroul electoral al secției de votare și de înaintare a delegațiilor întocmite conform prevederilor art. 23 ² alin. (2) din Legea nr. 33/2007	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 830**

din 2 octombrie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 6 alin. (2)
din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4 și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2001, excepție ridicată de Marinel Moldovan în Dosarul nr. 434/235/2007 al Judecătoriei Gherla.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că asupra dispozițiilor criticate Curtea s-a mai pronunțat în sensul că acestea sunt constituționale, iar în cauză nu au intervenit elemente noi, de natură să modifice această jurisprudență.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 434/235/2007, **Judecătoria Gherla a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4 și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Marinel Moldovan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16, ale art. 21, ale art. 24, ale art. 44 și ale art. 135. De asemenea, susține că ar fi încălcate și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, se arată că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 nu permite o examinare profundă a pretențiilor care fac obiectul judecății și îi favorizează pe creditorii, ale căror cereri se soluționează doar pe baza înscrisurilor depuse, în detrimentul debitorilor, care sunt limitați în dreptul lor de a se apăra. Totodată, arată că dispozițiile legale criticate permit obligarea debitorului la plată, în plus, a unei sume, și anume actualizarea cu rata inflației, sumă care nu reprezintă acoperirea vreunui prejudiciu.

Se apreciază că textele de lege criticate au un conținut „lax și vag” și că acestea conțin termeni pe care legiuitorul trebuia să-i definească.

Judecătoria Gherla consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului

și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare a Curții, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1, art. 4 și art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001), aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002), modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2002 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 5 noiembrie 2002), aprobată la rândul ei prin Legea nr. 5/2003 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 20 ianuarie 2003).

Din examinarea susținerilor autorului excepției se constată însă că, în realitate, acesta critică numai art. 1 și art. 6 alin. (2) din ordonanță. Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității acestor prevederi legale, care au următorul cuprins:

— Art. 1: „(1) *Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însoțit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.*”

(2) *Suma ce reprezintă obligația prevăzută la alin. (1), precum și dobânzile, majorările sau penalitățile datorate potrivit legii se actualizează în raport cu rata inflației aplicabilă la data plății efective.*”;

— Art. 6 alin. (2): „Când în urma examinării prevăzute la alin. (1) constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către debitor, precum și termenul de plată.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 135 alin. (1) privind economia. De asemenea, se invocă și încălcarea dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, în ansamblu, a mai format obiect al controlului de constituționalitate sub aspectele criticate și în prezenta cauză. Prin Decizia nr. 434 din 18 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 29 ianuarie 2004, Curtea a statuat că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 instituie o procedură specială și accelerată, derogatorie de la normele procedurii civile, pentru a asigura recuperarea într-un timp cât mai scurt a creanțelor, ceea ce a și determinat limitarea mijloacelor de probă, utilizabile în prima fază, la înscrisuri, complete de explicații și lămuririle date de părți. Cu același prilej s-a stabilit că această limitare este deopotrivă valabilă pentru ambele părți, ele având condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare. În acest sens, Curtea s-a mai pronunțat și prin deciziile nr. 348 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 27 noiembrie 2003, și nr. 447 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 5 ianuarie 2005.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2001, excepție ridicată de Marinel Moldovan în Dosarul nr. 434/235/2007 al Judecătoriei Gherla.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 893

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 1 din Codul penal

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător

Augustin Zegrean — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Tudorel Vrînceanu în Dosarul nr. 4.711/44/2006 al Curții de Apel Galați – Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, apreciind că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.711/44/2006, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 1 din Codul penal**, excepție ridicată de Tudorel Vrînceanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia apreciază că, atât timp cât persoanele care s-au prostituat, la îndemnul și în folosul inculpatului, puteau să dispună în mod liber de ele însele, nu se justifică incriminarea infracțiunii de proxenetism.

Curtea de Apel Galați — Secția penală apreciază că excepția invocată este nefondată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 329 alin. 1 din Codul penal, care au următorul cuprins: *„Îndemnul ori înlesnirea practicării prostituției sau tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către o persoană se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi.”*

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Tudorel Vrînceanu în Dosarul nr. 4.711/44/2006 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Autorul excepției susține că textul legal criticat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 26 privind viața intimă, familială și privată și art. 45 privind accesul liber al persoanei la o activitate economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 21 din 24 ianuarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 25 februarie 2002, s-a mai pronunțat cu privire la constituționalitatea textului criticat sub aspectul avut în vedere de autorul excepției. Cu acel prilej, Curtea a statuat că „incriminarea și sancționarea faptelor de prostituție și de proxenetism, în Codul penal de la 1968, reprezintă și îndeplinirea obligației asumate de statul român prin Decretul nr. 482/1955 de aderare la convenție [Convenția pentru reprimarea traficului cu ființe umane și a exploatarea prostituției acestora], care prevede că părțile la această convenție decid pedepsirea oricăror persoane care, pentru a satisface pasiunile altei persoane, ademenește, atrage sau îndeamnă, în vederea prostituției, o altă persoană, chiar cu consimțământul acesteia, sau care exploatează prostituția altei persoane, chiar cu consimțământul acesteia. În preambulul convenției se arată că «prostituția și răul care o însoțește, traficul de ființe umane în vederea prostituției, sunt incompatibile cu demnitatea și valoarea persoanei umane și pun în pericol bunăstarea individului, a familiei și a comunității»”.

Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că „în ceea ce privește proxenetismul, incriminat prin însăși convenția menționată, caracterul său profund antisocial nu poate fi pus la îndoială și nu se poate vorbi despre neconstituționalitatea dispozițiilor art. 329 din Codul penal”.

Jurisprudența invocată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Curtea constată că textul constituțional prevede că persoana are dreptul să dispună de ea însăși în măsura în care nu încalcă bunele moravuri. Or, cum prostituția este incriminată, orice faptă ce vizează îndemnul ori înlesnirea practicării prostituției sau tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției este contrară bunelor moravuri. Astfel, incriminarea unui astfel de comportament este departe de a încălca prevederile art. 26 din Constituție, mai degrabă fiind o aplicare a acestora la nivelul legii.

De asemenea, Curtea constată că textul de lege criticat nu contravine nici dispozițiilor art. 16 din Constituție. Astfel, prevederile legale deduse controlului de constituționalitate, prin care legiuitorul a înțeles să incrimineze proxenetismul, nu instituie privilegii sau discriminări, fiind aplicabile în mod egal oricărei persoane care îndeamnă sau înlesnește la practicarea prostituției sau trage foloase de pe urma practicării prostituției de către o persoană.

Dispozițiile art. 45 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză.

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 896

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. a) și art. 8 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 252/2003 privind registrul unic de control

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. a) și art. 8 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 252/2003 privind registrul unic de control, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fiama” — S.R.L. din Valea Cheii în Dosarul nr. 8.473/2006 al Judecătoriai Râmnicu Vâlcea.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, apreciind că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 8.473/2006, **Judecătoria Râmnicu Vâlcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. a) și art. 8 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 252/2003 privind registrul unic de control**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fiama” — S.R.L. din Valea Cheii într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții, încheiat de comisari ai Gărzii Financiare Vâlcea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 7 lit. a) și art. 8 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 252/2003 încalcă dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, deoarece „agenților economici le sunt impuse modalitatea și locul achiziționării registrului unic de control, și anume de la direcțiile generale ale finanțelor publice din raza teritorială unde își are sediul social contribuabilul”.

Judecătoria Râmnicu Vâlcea consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece obligativitatea ținerii registrului unic de control de către toți contribuabilii, persoane juridice înregistrate la Oficiul Național al Registrului Comerțului, reprezintă o opțiune a legiuitorului care nu este de natură a afecta libertatea comerțului și protecția concurenței loiale, în sensul prevederilor art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate

nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 lit. a) și art. 8 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 252/2003 privind registrul unic de control, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 429 din 18 iunie 2003.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 7 lit. a): „*Constituie contravenții următoarele fapte: a) neachiziționarea registrului unic de control de la direcțiile generale ale finanțelor publice din raza teritorială unde își are sediul social contribuabilul, în termenul prevăzut la art. 6 alin. (2) și (3)*”;

— Art. 8 alin. (1) lit. a): „*Contravențiile prevăzute la art. 7 se sancționează cu amendă după cum urmează:*

a) *de la 5.000.000 lei la 10.000.000 lei, pentru fapta prevăzută la lit. a)*”;

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 135 alin. (2) lit. a), conform cărora „*Statul trebuie să asigure: a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu se poate reține contrarietatea dintre dispozițiile art. 7 lit. a) și art. 8 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 252/2003 și art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, care dispune cu privire la obligația statului de a asigura protecția concurenței loiale, ci, dimpotrivă, se constată concordanța acestora, atâta vreme cât obligația de a ține registrul unic de control revine tuturor contribuabililor, persoane juridice înregistrate la Oficiul Național al Registrului Comerțului, autorizate potrivit legii.

În acest context, stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care, cu referire la prevederile din ordonanța criticată, dă expresie preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. Astfel, aplicarea în mod legal a unei amenzi de către organele de control abilitate pentru o contravenție săvârșită este consecința legitimă a încălcării unei norme legale, fapt ce nu contravine prevederilor constituționale invocate în susținerea excepției.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. a) și art. 8 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 252/2003 privind registrul unic de control, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fiama” — S.R.L. din Valea Cheii în Dosarul nr. 8.473/2006 al Judecătorei Râmnicu Vâlcea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

**pentru completarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului
nr. 137/2003 privind aprobarea tarifelor pentru prestațiile de servicii specifice efectuate
de Autoritatea Feroviară Română — AFER**

În temeiul prevederilor art. 16 lit. l) din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității Feroviare Române — AFER, prevăzut în anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 626/1998 privind organizarea și funcționarea Autorității Feroviare Române — AFER, cu modificările și completările ulterioare, și ale prevederilor art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 367/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările ulterioare,

ministrul transporturilor emite prezentul ordin.

Art. I. — Tabelul nr. 1 din anexa la Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 137/2003 privind aprobarea tarifelor pentru prestațiile de servicii specifice efectuate de Autoritatea Feroviară Română — AFER, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 29 august

2003, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— **după punctul 3.3 se introduc două noi puncte, punctele 3.4 și 3.5, cu următorul cuprins:**

„3.4.	Evaluarea tehnică a materialului rulant în vederea înscrierii în certificatul de siguranță, aflat la o distanță mai mică de 200 km (un vehicul)	16
3.5.	Evaluarea tehnică a materialului rulant în vederea înscrierii în certificatul de siguranță, aflat la o distanță mai mare de 200 km (un vehicul)	24”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și în Buletinul AFER.

Ministrul transporturilor,
Ludovic Orban

București, 26 octombrie 2007.
Nr. 1.100.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XV

din 5 februarie 2007

Dosar nr. 46/2006

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 400 și 402 din Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, referitor la stabilirea competenței de soluționare a contestațiilor la executare, în primă instanță și în căile de atac, având ca obiect hotărâri judecătorești pronunțate în litigii comerciale, precum și în alte titluri de natură comercială.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 87 de judecători din totalul de 116 în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Antoaneta Florea.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând să se decidă în sensul că judecătoria este competentă să judece în primă instanță contestația formulată împotriva executării silite propriu-zise sau care vizează lămurirea înțelesului, întinderii ori aplicării titlului executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție, iar calea de atac împotriva hotărârii pronunțate în cazul unei astfel de contestații este recursul, care se judecă la secția civilă a tribunalului.

Referindu-se, totodată, la contestația privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu ce constă într-o hotărâre judecătorească în materie comercială sau în alt titlu comercial, emis de un organ jurisdicțional, a susținut că soluționarea acestei contestații este de competența instanței comerciale sau a organului jurisdicțional care a pronunțat hotărârea ce se execută, calea de atac fiind, în cazul când obiectul litigiului nu depășește un miliard de lei inclusiv, recursul care se judecă de tribunalul comercial sau de secția comercială a tribunalului, iar dacă obiectul litigiului este mai mare de un miliard de lei, apelul ce se judecă de secția comercială a curții de apel și, respectiv, recursul de competența secției comerciale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 400 și 402 din Codul de procedură civilă, referitoare la contestația la executare, instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar, adoptând soluții diferite cu privire la competența de soluționare a acestei căi de atac atunci când ea este îndreptată împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate în litigii comerciale sau a altor titluri executorii în materie comercială.

Astfel, unele instanțe, considerând executarea silită ca fiind cea de a doua fază a procesului, au apreciat că, din moment ce raportul juridic dedus judecății are caracter comercial, iar nu civil, executarea silită va avea aceeași natură comercială.

S-a relevat, în acest sens, că atât timp cât în cadrul executării silite se urmărește realizarea efectivă a dreptului pretins, se impune ca toate cererile din această fază să fie judecate tot de instanța comercială, ca și în etapa anterioară, a judecății în primă instanță și în căi de atac.

S-a motivat că, chiar dacă s-ar accepta că în cazul contestației la executare ar fi de soluționat numai chestiuni procedurale, instanța civilă nu ar putea fi considerată abilitată să le soluționeze, făcându-se abstracție de natura conflictului ivit în raporturile dintre părți, astfel că se impune ca natura creanței ce face obiectul executării silite să determine instanța, respectiv secția specializată competentă, să judece și într-o asemenea cale de atac.

Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că în cazul în care contestația vizează executarea propriu-zisă sau este îndreptată împotriva unui titlu executoriu ce nu provine de la un organ de jurisdicție, o atare contestație trebuie soluționată de instanța de

executare, așa cum se prevede în art. 400 alin. 1 din Codul de procedură civilă, instanța de executare fiind, în conformitate cu art. 373 alin. 2 din același cod, „judecătoria în circumscripția căreia se va face executarea, în afara cazurilor în care legea dispune altfel”.

Ca urmare, aceleași instanțe s-au pronunțat în sensul că și în ceea ce privește calea de atac împotriva soluțiilor pronunțate, în astfel de contestații la executare, sunt aplicabile aceleași norme procedurale, instanța de control judiciar urmând a fi determinată tot potrivit normelor dreptului comun, fără a avea relevanță, în această privință, natura titlului executoriu.

Tot în opinia acestor instanțe contestația la executare întemeiată pe dispozițiile art. 400 alin. 2 din Codul de procedură civilă, vizând lămurirea înțelesului întinderii sau aplicării titlului executoriu, nu ar putea fi introdusă decât la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută, iar hotărârea prin care se soluționează contestația să fie supusă aceluiași căi de atac ca și hotărârea ce se execută.

Examinându-se punctele de vedere menționate, în raport cu dispozițiile legale aplicabile, se constată următoarele:

În art. 399 alin. 1 din Codul de procedură civilă, republicat, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 459/2006, se prevede că „împotriva executării silite, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați și vătămăți prin executare”, iar „dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 281¹, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum și în cazul în care organul de executare refuză să înceapă executarea silită

ori să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege”.

1. Potrivit art. 400 alin. 1 din Codul de procedură civilă, contestația se introduce la instanța de executare și, deși nu se arată în mod expres, rezultă că acest prim alineat are în vedere contestația la executare propriu-zisă, din moment ce în alin. 2 se prevede care este instanța competentă să soluționeze contestația la titlu.

Din coroborarea art. 400 alin. 1 cu art. 373 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care prevede că instanța de executare este judecătoria în raza căreia se face executarea, dacă legea nu prevede altfel, rezultă că, în ceea ce privește competența soluționării contestației la executare propriu-zisă, aceasta aparține întotdeauna judecătoriei, indiferent că este vorba despre un titlu executoriu în materie comercială sau în materie civilă.

2. Referitor la competența de soluționare a contestației la titlu art. 400 alin. 2 distinge două situații.

2.1. Atunci când se cere lămurirea înțeleșului, întinderii sau aplicării titlului executoriu constând într-o hotărâre judecătorească, instanța competentă să se pronunțe este cea care a pronunțat hotărârea care se execută.

Așadar, dacă titlul îl reprezintă o hotărâre judecătorească în materie comercială, contestația se va îndrepta la acea instanță care a pronunțat, în respectiva materie, hotărârea susceptibilă de executare silită și care poate fi, după caz, judecătoria, tribunalul, curtea de apel sau Înalta Curte de Casație și Justiție.

De asemenea, când titlul emană de la un alt organ cu activitate jurisdicțională, acela va fi sesizat cu contestația la titlu, indiferent de natura litigiului.

2.2. Atunci când se cere lămurirea înțeleșului, întinderii sau aplicării titlului executoriu care nu emană de la un organ cu activitate jurisdicțională, art. 400 alin. 2 teza a II-a din Codul de procedură civilă face trimitere la instanța de executare.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și ale art. 329 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că judecătoriei îi revine competența de soluționare în primă instanță a contestației formulate împotriva executării silite propriu-zise și a contestației care vizează lămurirea înțeleșului, întinderii sau aplicării titlului executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție, iar competența de soluționare a contestației privind înțeleșul întinderii sau aplicării titlului executoriu constând într-o hotărâre judecătorească comercială sau un alt titlu comercial emis de un organ jurisdicțional revine, după caz, instanței comerciale sau organului jurisdicțional care a pronunțat hotărârea ce se execută.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. În aplicarea dispozițiilor art. 400 și 402 din Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, stabilesc:

1. Competența de soluționare în primă instanță a contestației formulate împotriva executării silite propriu-zise și a contestației care vizează lămurirea înțeleșului, întinderii sau aplicării titlului executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție revine judecătoriei.

2. Competența de soluționare a contestației privind înțeleșul întinderii sau aplicării titlului executoriu, ce reprezintă o hotărâre judecătorească comercială sau un alt titlu comercial emis de un organ jurisdicțional, revine, după caz, instanței comerciale sau organului jurisdicțional care a pronunțat hotărârea ce se execută.

Obligatorie, potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 5 februarie 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

Cum această instanță este întotdeauna judecătoria, conform art. 373 alin. 2 din Codul de procedură civilă, rezultă că aceasta este competentă să judece în primă instanță contestația la titlu când titlul nu emană de la un organ de jurisdicție, inclusiv în materie comercială.

3. În ceea ce privește competența de soluționare a tuturor acestor contestații în căile de atac, aceasta se determină după regulile general aplicabile cuprinse în art. 2 pct. 2 și 3, art. 3 pct. 2 și 3 și art. 4 pct. 1 din Codul de procedură civilă.

De fapt, cu privire la instanța competentă să soluționeze căile de atac în contestațiile la executare nu există practică neunitară, divergențele de opinie apărând în ceea ce privește secția din cadrul instanței de control judiciar la care trebuie să se înregistreze asemenea pricini.

Sub acest aspect, nu poate fi vorba despre o interpretare și aplicare diferită a legii, deoarece, cu excepția Înaltei Curți de Casație și Justiție, secțiile celorlalte instanțe — acolo unde există secții specializate — nu au o competență proprie prevăzută în texte de lege, susceptibile de interpretări diferite.

Astfel, competența de soluționare a căii de atac se verifică în raport cu nivelul instanței, împărțirea pe secții fiind o chestiune de organizare judecătorească.

Cu toate acestea, în considerarea principiului specializării, este firesc ca, atunci când contestația la executare propriu-zisă sau contestația la titlu vizează un titlu emis în materie comercială, acestea să se îndrepte la secția comercială — dacă aceasta există — a instanței competente.

Sub acest aspect, nu poate fi primit punctul de vedere exprimat în unele hotărâri, conform căruia, atunci când este vorba despre o contestație la executare propriu-zisă, natura litigiului rămâne fără relevanță.

Aceasta cu atât mai mult cu cât există posibilitatea ca, într-o atare contestație, să se invoce și apărări de fond, a căror natură comercială să fie indiscutabilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XX**din 19 martie 2007**

Dosar nr. 37/2006

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în legătură cu stabilirea competenței instanței de a judeca pe fond contestația formulată împotriva deciziei/dispoziției de respingere a cererilor prin care se solicită restituirea în natură a imobilelor preluate abuziv sau în cazul refuzului nejustificat al entității deținătoare de a răspunde la notificare.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 91 de judecători din totalul de 116 în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Antoaneta Florea.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând să se decidă în sensul că instanța de judecată este competentă să judece pe fond contestația formulată împotriva deciziei/dispoziției de respingere a cererilor prin care se solicită restituirea în natură a imobilelor preluate abuziv sau în cazul refuzului nejustificat al entității deținătoare de a răspunde la notificare.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești s-a ivit diversitate de soluții cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, republicată, în legătură cu competența instanței de a judeca pe fond contestația făcută de persoana îndreptățită împotriva deciziei/dispoziției de respingere a notificării sau a cererii de restituire formulate la instanță, în cazul în care entitatea deținătoare nu răspunde la notificare în termenul de 60 de zile prevăzut în art. 25 alin. (1) din aceeași lege.

Astfel, unele instanțe atunci când au constatat că solicitarea reclamantului este întemeiată și că acesta are, deci, calitate de persoană îndreptățită la măsurile reparatorii prevăzute în Legea nr. 10/2001, au admis acțiunea și, anulând decizia/dispoziția emisă de unitatea deținătoare sau entitatea investită cu soluționarea notificării, le-a obligat la emiterea unei noi decizii, respectiv dispoziții, în sensul restituirii în natură a bunului în litigiu.

În motivarea acestui punct de vedere s-a relevat că instanța, neputându-se substitui unității investite cu soluționarea cererii sau notificării, nu este abilitată să pronunțe o hotărâre de restituire a imobilului în natură, care să înlocuiască actul administrativ, ci doar, în măsura constatării nelegalității sau netemeinicii acestuia, să dispună reluarea procedurii administrative de restituire.

Alte instanțe au respins, ca inadmisibile sau prematur introduse, acțiunile prin care s-a solicitat restituirea imobilelor în natură, chiar și în cazul în care s-a făcut uz de procedura de restituire prevăzută în Legea nr. 10/2001, dacă unitatea deținătoare nu s-a pronunțat prin decizie sau prin dispoziție motivată asupra cererii, în termenul de 60 de zile de la data înregistrării notificării.

S-a motivat, în acest sens, că principalul efect juridic al notificării constă în investirea unității deținătoare a imobilului cu obligația rezolvării ei în condițiile prevăzute în lege, reclamantul neputând investi cu soluționarea cererii sale atât instanța de judecată, cât și organul administrativ cu activitate jurisdicțională, cât timp procedura judiciară nu poate suplini procedura

administrativă de restituire în natură, deoarece în acest fel s-ar eluda spiritul dispozițiilor Legii nr. 10/2001.

S-a arătat că o atare soluție se justifică și pentru că reclamantul are posibilitatea să ceară instanței, în temeiul art. 580³ din Codul de procedură civilă, constrângerea unității deținătoare a imobilului la îndeplinirea obligației de a emite decizia, respectiv dispoziția de restituire.

În fine, alte instanțe au considerat, contrar celorlalte păreri, că instanța judecătorească poate să dispună ea însăși, în mod direct, restituirea în natură a imobilului, atât în cazul în care constată nelegalitatea sau netemeinicia deciziei/dispoziției emise de unitatea deținătoare a imobilului, cât și în cazul când unitatea deținătoare a imobilului nu s-a pronunțat în termenul prevăzut de lege, prin decizie, respectiv dispoziție motivată, cu privire la pretențiile reclamantului care a uzat de procedurile de restituire reglementate de lege.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

În adevăr, potrivit art. 21 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată, „Imobilele — terenuri și construcții — preluate în mod abuziv, indiferent de destinație, care sunt deținute la data intrării în vigoare a acestei legi de o regie autonomă, o societate sau companie națională, o societate comercială la care statul sau o autoritate a administrației publice centrale sau locale este acționar sau asociat majoritar, de o organizație cooperatistă sau de orice altă persoană juridică de drept public, vor fi restituite persoanei îndreptățite, în natură, prin decizie sau, după caz, prin dispoziție motivată a organelor de conducere ale unității deținătoare”.

În legătură cu ducerea la îndeplinire a acestei dispoziții, prin art. 22 alin. (1) din aceeași lege se prevede că „persoana îndreptățită va notifica în termen de 6 luni (prelungit, succesiv, prin ordonanțele de urgență ale Guvernului nr. 109/2001 și nr. 145/2001) de la data intrării în vigoare a prezentei legi persoana juridică deținătoare, solicitând restituirea în natură a imobilului”, precizându-se, totodată, că „în cazul în care sunt

solicitate mai multe imobile, se va face câte o notificare pentru fiecare imobil”.

Totodată, prin art. 26 alin. (3) din legea menționată s-a precizat că „Decizia sau, după caz, dispoziția motivată de respingere a notificării sau a cererii de restituire în natură poate fi atacată, de persoana care se pretinde îndreptățită, la secția civilă a tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul unității deținătoare sau, după caz, al entității investite cu soluționarea notificării, în termen de 30 de zile de la comunicare”.

Or, din moment ce s-a reglementat că deciziile, respectiv dispozițiile motivate de respingere a notificărilor sau a cererilor de restituire în natură a imobilelor, pot fi atacate la instanțele judecătorești, iar în cuprinsul art. 2 alin. (2) și în art. 14 din Legea nr. 10/2001 se fac referiri la restituirea imobilelor prin hotărâre judecătorească, este evident că instanța, investită cu cenzurarea deciziei sau a dispoziției de restituire în natură, nu este limitată doar la posibilitatea de a obliga unitatea deținătoare să emită o altă decizie/dispoziție de restituire în natură. Dimpotrivă, în virtutea dreptului său de plenitudine de jurisdicție ce i s-a acordat prin lege, instanța judecătorească, cenzurând decizia/dispoziția de respingere a cererii de restituire în natură, în măsura în care constată că aceasta nu corespunde cerințelor legii, o va anula, dispunând ea însăși, în mod direct, restituirea imobilului preluat de stat fără titlu valabil.

O astfel de soluție se impune și pentru că, în îndeplinirea atribuției de a verifica dacă sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a cererii de acordare a măsurii reparatorii prin restituirea în natură a imobilului, judecătorul are a chibzui și asupra eficienței soluției pe care o adoptă, în timp ce retrimiteria cauzei la unitatea deținătoare a imobilului ar putea conduce la prelungirea nejustificată a procedurii de restituire.

Ca urmare, în raport cu spiritul reglementărilor de ansamblu date prin Legea nr. 10/2001, atribuția instanței judecătorești de a soluționa calea de atac exercitată împotriva deciziei/dispoziției

de respingere a cererii de restituire a imobilului în natură nu este restrânsă doar la o prerogativă formală de a dispune emiterea unei alte decizii/dispoziții în locul celei pe care o anulează, ci impune ca, în cadrul plenitudinii sale de jurisdicție, nelimitată în această materie prin vreo dispoziție legală, să dispună ea direct restituirea în natură a imobilului ce face obiectul litigiului.

De altfel, reluarea procedurilor cu caracter administrativ, precum și respingerea acțiunii ca inadmisibilă sau prematur introdusă ar contraveni și principiului soluționării cauzei într-un termen rezonabil, consacrat prin art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, la care România a devenit parte.

În același timp, în cazul când unitatea deținătoare sau unitatea investită cu soluționarea notificării nu respectă obligația instituită prin art. 25 și 26 din Legea nr. 10/2001, de a se pronunța asupra cererii de restituire în natură ori să acorde persoanei îndreptățite în compensare alte bunuri sau servicii ori să propună acordarea de despăgubiri, în termen de 60 de zile de la înregistrarea notificării sau, după caz, de la data depunerii actelor doveditoare, se impune, de asemenea, ca instanța investită să evoce fondul în condițiile prevăzute în art. 297 alin. 1 din Codul de procedură civilă și să constate, pe baza materialului probator administrat, dacă este sau nu întemeiată cererea de restituire în natură.

Într-un astfel de caz, lipsa răspunsului unității deținătoare, respectiv al entității investite cu soluționarea notificării, echivalează cu refuzul restituirii imobilului, iar un asemenea refuz nu poate rămâne necenzurat, pentru că nicio dispoziție legală nu limitează dreptul celui care se consideră nedreptățit de a se adresa instanței competente, ci, dimpotrivă, însăși Constituția prevede, la art. 21 alin. (2), că nicio lege nu poate îngreuna exercitarea dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea intereselor sale legitime.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și al art. 329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a se decide că dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată, trebuie interpretate în sensul că instanța de judecată este competentă să soluționeze pe fond nu numai contestația formulată împotriva deciziei/dispoziției de respingere a cererilor prin care s-a solicitat restituirea în natură a imobilelor preluate abuziv, ci și acțiunea persoanei îndreptățite în cazul refuzului nejustificat al unității deținătoare sau al entității investite cu soluționarea de a răspunde la notificarea persoanei îndreptățite.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată, stabilesc:

Instanța de judecată este competentă să soluționeze pe fond nu numai contestația formulată împotriva deciziei/dispoziției de respingere a cererilor prin care s-a solicitat restituirea în natură a imobilelor preluate abuziv, ci și acțiunea persoanei îndreptățite în cazul refuzului nejustificat al entității deținătoare de a răspunde la notificarea părții interesate.

Obligatorie, potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 19 martie 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XXXIV

din 7 mai 2007

Dosar nr. 5/2007

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la căile ordinare de atac ce se pot exercita împotriva hotărârilor pronunțate în materia reabilitării după intrarea în vigoare a Legii nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 90 de judecători din totalul de 116 în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru a fi admis în sensul de a se stabili că, în materia reabilitării, hotărârile pronunțate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 356/2006 sunt supuse atât apelului, cât și recursului, iar cele pronunțate după această dată sunt supuse numai căii ordinare de atac a recursului.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești s-a ivit diversitate de soluții cu privire la căile ordinare de atac ce se pot exercita împotriva hotărârilor pronunțate în materia reabilitării.

Astfel, unele instanțe s-au pronunțat în sensul că, după intrarea în vigoare a dispozițiilor Legii nr. 356/2006, sunt aplicabile prevederile art. 501 teza I din Codul de procedură penală, în sensul că hotărârea prin care instanța rezolvă cererea de reabilitare este supusă apelului, iar hotărârea instanței de apel este supusă recursului.

Alte instanțe, dimpotrivă, invocând prevederile alin. 1 lit. f) al art. 361 di Codul de procedură penală, introdus în acest text prin Legea nr. 356/2006, intrată în vigoare la 7 septembrie 2006, au considerat că după această dată hotărârea de soluționare a cererii de reabilitare este supusă controlului judiciar numai în cadrul căii de atac a recursului.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

Potrivit art. 361 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală, literă introdusă prin art. I pct. 168 din Legea nr. 358/2006, intrată în vigoare la 7 septembrie 2006, nu pot fi atacate cu apel „sentințele pronunțate în materia executării hotărârilor penale, precum și cele privind reabilitarea”.

Pe de altă parte, prin art. 501 din Codul de procedură penală se prevede că „hotărârile prin care instanța rezolvă cererea de reabilitare este supusă apelului, iar hotărârea pronunțată de instanța de apel este supusă recursului”.

Față de această inadvertență și de nereglementarea, în Codul de procedură penală, a modului de aplicare în timp a dispozițiilor legale cu caracter procedural, se impune ca problema de interpretare a legii ce s-a ivit să fie examinată în raport cu prevederile referitoare la situațiile tranzitorii cuprinse în Legea nr. 31/1968 pentru punerea în aplicare a acestui cod.

În adevăr, potrivit art. 3 din legea menționată, „regulile de competență din noul Cod de procedură penală se aplică și cauzelor în care procesul penal a fost pornit înainte de intrarea

în vigoare a acestui cod, afară de cazul când a intervenit o hotărâre în primă instanță”.

În acest fel, reglementându-se competența în raport cu principiul activității legii procedurale penale, ceea ce înseamnă riguroasa ei aplicare din momentul intrării în vigoare până la data abrogării, modificării sau înlocuirii cu o altă dispoziție, în conformitate cu regula *tempus regit actum*, a fost instituită totodată excepția determinată de existența unei hotărâri pronunțate în primă instanță.

Ca urmare, prin voința legiuitorului a fost reglementat un caz de ultraactivitate a legii procedurale vechi, impus de nevoia ca procesul să continue potrivit prevederilor ce erau aplicabile în momentul judecății și pronunțării hotărârii în primă instanță, iar nu în raport cu noile dispoziții procedurale, intrate în vigoare ulterior.

Această ultraactivitate a legii procedurale penale este, de altfel, în deplină concordanță cu reglementarea în art. 4 din Legea nr. 31/1968 a dispozițiilor aplicabile în căile de atac, sens în care se prevede că „hotărârile sunt supuse căilor de atac prevăzute de legea în vigoare la data pronunțării lor”.

Or, din moment ce o atare dispoziție nu se poate referi doar la însăși existența căii de atac, ci mai ales la modalitatea exercitării, desfășurării și soluționării sale, cu referire la termene, titulari, condiții de exercitare, motive, competență și procedura ce trebuie urmată în cursul judecății, reiese că, în materia reabilitării, hotărârile pronunțate până la data de 7 septembrie 2006, când a intrat în vigoare Legea nr. 356/2006, prin care a fost introdusă reglementarea de la lit. f) la alin. 1 al art. 361 din Codul de procedură penală, erau supuse căilor de atac prevăzute în art. 501 din Codul de procedură penală.

Ulterior intrării în vigoare a acestei completări aduse alin. 1 al art. 361 din Codul de procedură penală, prin introducerea reglementării de la lit. f), potrivit căreia sentințele privind reabilitarea nu pot fi atacate cu apel, aceste hotărâri nu mai sunt supuse decât căii ordinare de atac a recursului, în condițiile reglementate explicit în dispoziția art. 385¹ alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală, introdusă prin art. I pct. 183 din Legea nr. 356/2006.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că dispozițiile art. 501 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că hotărârile pronunțate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 356/2006 sunt supuse atât apelului, cât și recursului, iar hotărârile pronunțate după intrarea în vigoare a acestei legi sunt supuse numai căii ordinare de atac a recursului, în condițiile art. 385¹ alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

D E C I D:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Dispozițiile art. 501 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că:

1. hotărârile pronunțate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 356/2006 sunt supuse atât apelului, cât și recursului;

2. hotărârile pronunțate după intrarea în vigoare a Legii nr. 356/2006 sunt supuse numai căii ordinare de atac a recursului, în condițiile art. 385¹ alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 7 mai 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XXXV**din 7 mai 2007**

Dosar nr. 9/2007

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la încadrarea juridică a faptei unei persoane de a pretinde, primi sau accepta bani ori alte foloase spre a le remite unui funcționar asupra căruia are influență sau lasă să se creadă că are influență, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 90 de judecători din totalul de 116 în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând să se decidă în sensul că fapta unei persoane de a pretinde, primi sau accepta bani ori alte foloase, în vederea remiterii acestora unui funcționar asupra căruia are influență sau lasă să se creadă că ar avea influență, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, constituie în orice situație infracțiunea de trafic de influență prevăzută în art. 257 din Codul penal, iar nu infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 din același cod.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

Prin recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, se învederează că instanțele judecătorești s-au pronunțat în mod diferit cu privire la încadrarea juridică a faptei unei persoane de a pretinde, primi sau accepta bani ori alte foloase, în vederea remiterii acestora unui funcționar, asupra căruia pretinde că are influență, pentru a-l determina să facă sau să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.

Astfel, se susține că unele instanțe au considerat că o asemenea faptă constituie infracțiunea de trafic de influență prevăzută în art. 257 din Codul penal, iar alte instanțe au încadrat atari fapte în infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 din același cod.

S-a relevat, în acest sens, că principalul criteriu de distincție dintre cele două infracțiuni ar trebui să-l constituie caracterul influenței ce o poate exercita autorul faptei asupra funcționarului vizat de trafic, o atare influență neputând fi decât fie reală, fie posibilă și credibilă, fără de care prestigiul aceluia funcționar nu

ar fi afectat, iar încadrarea faptei în art. 257 din Codul penal nu s-ar justifica.

În fine, s-a argumentat că expresiei „pentru altul”, la care se referă atât art. 215 alin. 1 din Codul penal, cât și art. 257 alin. 1 din același cod, nu are relevanța ce i s-a atribuit de unele instanțe, pentru a diferenția infracțiunea de înșelăciune de aceea de trafic de influență, câtă vreme în noțiunea „pentru altul” poate fi inclus și funcționarul față de care făptuitorul are sau pretinde că ar avea influență.

S-a mai subliniat că trebuie avut în vedere că, în timp ce obiectul juridic al infracțiunii de trafic de influență îl constituie încrederea în prestigiul și integritatea funcționarului aflat în serviciul unei persoane juridice, obiectul juridic al infracțiunii de înșelăciune constă doar în buna-credință ce trebuie să existe în cadrul relațiilor sociale ce privesc patrimoniul.

Or, se susține că din moment ce cumpărătorul de influență urmărește realizarea unui anumit interes, legal sau ilicit, în schimbul folosului pe care îl asigură persoanei care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra funcționarului pe care pretinde că îl va determina să facă ori să nu facă un anumit act din sfera atribuțiilor sale de serviciu, nu se poate considera că ar fi prejudiciat prin fapta respectivă câtă vreme el și-a micșorat de bunăvoie patrimoniul în schimbul serviciului dorit sau acceptat.

Ca urmare, prin recursul în interesul legii s-a cerut să se stabilească deosebirea dintre infracțiunea de trafic de influență și aceea de înșelăciune în raport cu aceste criterii de distincție.

Examinându-se recursul în interesul legii, în raport cu situațiile invocate și aspectele de practică judiciară la care se face referire, se constată următoarele:

Potrivit art. 257 alin. 1 din Codul penal, infracțiunea de trafic de influență constă în „primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu...”.

Spre deosebire de această infracțiune, infracțiunea de înșelăciune, astfel cum este reglementată în cuprinsul art. 215

alin. 1 din Codul penal, constă în „inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă...”.

Așa cum rezultă din prevederile menționate, între cele două infracțiuni există deosebiri esențiale, atât cu privire la obiectul juridic și latura obiectivă a acestora, cât mai ales referitor la trăsăturile specifice ce caracterizează latura lor subiectivă.

Or, aceste deosebiri, ce particularizează modul de săvârșire a celor două infracțiuni, situațiile relevate prin recursul în interesul legii nu subliniază dificultăți de interpretare a dispozițiilor art. 257 alin. 1 din Codul penal în comparație cu cele înscrise în art. 215 alin. 1 din același cod, atunci când fapta concretă se referă la oferire sau acceptare de a da bani ori alte foloase în schimbul unor acte promise de o persoană cu reală sau presupusă influență asupra unui funcționar cu atribuții de serviciu în sfera cărora intră și posibilitatea de a îndeplini acele acte.

Mai mult, soluțiile invocate în sprijinul sesizării cu recurs în interesul legii nu conțin elemente de comparare care să justifice cerința de a se da dezlegare într-o problemă de încadrare juridică diferită dată de instanțe cu privire la spețe identice, hotărârile la care s-a făcut referire în anexele privind fapte săvârșite în condiții diferite, care, evident, nu ar justifica aceeași încadrare juridică.

Așa fiind și cum, în raport cu dispozițiile art. 414² alin. 1 din Codul de procedură penală, se poate cere Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin exercitarea căii extraordinare de atac a recursului în interesul legii, să se pronunțe numai asupra chestiunilor de drept care au primit o soluționare neunitară din partea instanțelor judecătorești, iar nu și atunci când soluțiile evocate privesc situații-premisă diferite, se constată că nu sunt întrunite condițiile pentru a se adopta o soluție în interesul legii cu privire la încadrarea juridică a faptei la care se referă sesizarea.

În consecință, urmează ca recursul în interesul legii să fie respins.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Resping recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la încadrarea juridică a faptei persoanei de a pretinde, primi sau accepta bani ori alte foloase, în vederea remiterii acestora unui funcționar asupra căruia pretinde că are sau lasă să se creadă că are influență, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, în infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art. 257 din Codul penal și nu de înșelăciune prevăzută de art. 215 din Codul penal.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 7 mai 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XXXVIII

din 7 mai 2007

Dosar nr. 7/2007

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la chestiunea dacă trebuie investite cu formulă executorie hotărârile date în primă instanță privind procesele și cererile în materie comercială care sunt executorii potrivit art. 720⁸ din Codul de procedură civilă.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 90 de judecători din totalul de 116 în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Antoaneta Florea.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând să fie admis în sensul de a se decide că hotărârile date în primă instanță privind procesele și cererile în materie comercială, fiind executorii de drept, nu trebuie investite cu formulă executorie pentru a fi puse în executare.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar în aplicarea dispozițiilor art. 720⁸ din Codul de procedură civilă, cu privire la chestiunea dacă trebuie investite cu formulă executorie hotărârile executorii date în primă instanță în procesele și cererile în materie comercială.

Astfel, unele instanțe au considerat că, pentru a putea fi puse în executare, hotărârile date în primă instanță privind procesele și cererile în materie comercială, chiar dacă sunt executorii potrivit art. 720⁸ din Codul de procedură civilă, trebuie să fie investite totuși cu formulă executorie.

În argumentarea acestui punct de vedere au fost invocate dispozițiile art. 374 alin. 1 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora nicio hotărâre nu se poate executa dacă nu este investită cu formulă executorie, afară de încheierile executorii, de hotărârile executorii provizorii și de alte hotărâri sau înscrisuri prevăzute de lege, care se execută fără formulă executorie.

Alte instanțe, dimpotrivă, s-au pronunțat în sensul că nu este necesară investirea cu formulă executorie a hotărârilor date în primă instanță în materie comercială, deoarece dispozițiile art. 720⁸ din Codul de procedură civilă atribuie caracter executoriu acestor hotărâri.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

În adevăr, prin art. 374 alin. 1 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 15 din Legea nr. 459/2006, se prevede că „hotărârea judecătorească sau alt titlu se execută numai dacă este investit cu formula executorie prevăzută de art. 269 alin. 1, afară de încheierile executorii, de hotărârile executorii provizorii și de alte hotărâri sau înscrisuri prevăzute de lege, care se execută fără formulă executorie”.

Corelativ, în art. 376 alin. 1 din același cod s-a reglementat că „se investesc cu formula executorie prevăzută de art. 269 alin. 1 hotărârile care au rămas definitive ori au devenit irevocabile, precum și orice alte hotărâri sau înscrisuri, pentru ca acestea să devină executorii, în cazurile anume prevăzute de lege”.

Din coroborarea dispozițiilor cuprinse în aceste texte de lege rezultă deci că o hotărâre judecătorească poate fi pusă în

executare, de regulă, numai dacă a rămas definitivă ori a devenit irevocabilă și a fost respectată procedura investirii cu formula executorie.

Așa cum s-a prevăzut prin înseși dispozițiile art. 374 alin. 1 din Codul de procedură civilă, au fost stabilite anumite excepții de la această regulă, care se referă la încheierile executorii, hotărârile executorii provizorii, precum și la alte hotărâri sau titluri determinate de lege.

Ca urmare a caracterului lor executoriu stabilit de lege, încheierile și hotărârile respective se pun în executare fără a fi definitive sau irevocabile și fără investirea lor cu formulă executorie.

În acest sens este de observat că, în cadrul reglementării privind *execuția vremelnică*, prin art. 278 din Codul de procedură civilă se precizează că hotărârile primei instanțe sunt executorii de drept când au ca obiect vreuna dintre situațiile menționate la pct. 1—6 din cuprinsul celui articol, în cazul hotărârilor parțiale reglementare de art. 270 (pct. 7), precum și „în orice alte cazuri în care legea prevede că hotărârea este executorie” (pct. 8).

Or, un astfel de caz este și cel stabilit prin art. 720⁸, introdus în Codul de procedură civilă prin art. 1 pct. 224 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000, astfel cum a fost modificat prin Legea de aprobare nr. 219/2005, potrivit căruia „hotărârile date în primă instanță privind procesele și cererile în materie comercială sunt executorii”, iar „exercitarea apelului nu suspendă de drept executarea”.

Cum, în raport cu această reglementare, hotărârile date în primă instanță în procesele și cererile în materie comercială, fiind executorii, fac parte din categoria celor *executorii provizorii*, exceptate prin art. 374 alin. 1 din Codul de procedură civilă de la obligativitatea de a fi investite cu formulă executorie, se impune să se considere că prin prevederea cuprinsă în art. 720⁸ din același cod legiuitorul a voit ca hotărârile respective să se execute fără formulă executorie.

De altfel, în același sens s-a prevăzut, prin art. 720⁹ din Codul de procedură civilă, că și în cazul hotărârii judecătorești date în materie comercială, dacă este dusă la îndeplinire prin executare silită „hotărârea, purtând mențiunea că este irevocabilă, constituie titlu executoriu, fără efectuarea altor formalități”.

În consecință, în temeiul art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și al art. 329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se decide că dispozițiile art. 720⁸ din Codul de procedură civilă se interpretează în sensul că hotărârile date în primă instanță privind procesele și cererile în materie comercială, fiind executorii de drept, nu trebuie investite cu formulă executorie pentru a fi puse în executare.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

D E C I D:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Dispozițiile art. 720⁸ din Codul de procedură civilă se interpretează în sensul că:

Hotărârile date în primă instanță privind procesele și cererile în materie comercială, fiind executorii de drept, nu trebuie investite cu formulă executorie pentru a fi puse în executare.

Obligatorie, potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 7 mai 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ACTE ALE BIROULUI ELECTORAL CENTRAL

BIROUL ELECTORAL CENTRAL

HOTĂRÂRE

privind modul de comunicare a reprezentanților partidelor politice în biroul electoral al secției de votare și de înaintare a delegațiilor întocmite conform prevederilor art. 23² alin. (2) din Legea nr. 33/2007

Văzând dispozițiile art. 14⁷ alin. (7) și ale art. 23² alin. (2) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 23 alin. (1) din Legea nr. 33/2007, cu modificările și completările ulterioare,

Biroul Electoral Central h o t ă r ă ș t e:

Art. 1. — Comunicările prevăzute la art. 14⁷ alin. (7) teza finală din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, cu modificările și completările ulterioare, pot fi depuse la președintele biroului electoral al secției de votare sau la secretarul unității administrativ-teritoriale pe raza căreia se află secția de votare, respectiv la președintele biroului electoral al sectorului municipiului București, pentru secțiile de votare de pe raza acestui municipiu.

Art. 2. — Secretarul unității administrativ-teritoriale, respectiv președintele biroului electoral al sectorului municipiului București, pe raza căreia se află secția de votare, le va înregistra

într-un registru special și le va preda de urgență, sub semnătură, președinților birourilor electorale ale secțiilor de votare.

Art. 3. — Comunicările depuse în termenul prevăzut de lege la secretarul unității administrativ-teritoriale, respectiv la președintele biroului electoral al sectorului municipiului București, pe raza căreia se află secția de votare, sunt valabile.

Art. 4. — Delegațiile prevăzute de art. 23² alin. (2) din Legea nr. 33/2007, cu modificările și completările ulterioare, se înaintează președintelui biroului electoral al secției de votare inclusiv în ziua votării, până la ora 21,00. Președintele biroului electoral al secției de votare are obligația de a permite accesul persoanelor astfel delegate în secția de votare după închiderea votării.

Președintele Biroului Electoral Central,
judecător **Gheorghe Florea**

P R E Ț U R I L E
publicațiilor legislative pentru anul 2007
— pe suport fizic —

Denumirea publicației	Prețul abonamentului anual (lei)	Prețul abonamentului trimestrial (lei)	Prețul abonamentului lunar (lei)
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	1.560	400	140
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română, numere bis*	260	—	—
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	1.400	350	—
• Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.100	525	—
• Monitorul Oficial, Partea a III-a	400	100	—
• Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.600	400	—
• Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.500	375	—
• Monitorul Oficial, Partea a VII-a	500	125	—
• Colecția Legislația României	400	100	—
• Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	660	165	—
• Breviar legislativ	60	15	—
• Repertoriul actelor normative	109	—	—

* Cu excepția numerelor bis de interes restrâns.

Prețurile includ T.V.A. 9%.

Abonamentele la publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ se pot efectua prin următoarele societăți de distribuție:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ“ — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ RODIPET — S.A. — prin toate filialele
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, Str. Lirei nr. 11, parter, ap. 1, (telefon/fax: 411.91.79)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr. 202A (telefon: 316.30.57, fax: 316.30.58)
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1, corp B, et. 2, camerele 256—259, OP 33 (telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ MEDIA PRESS ABONAMENTE — S.R.L. — București, str. Izvor nr. 78, et. 2 (telefon: 311.97.84, fax: 311.97.85)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256 (telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9 (telefon/fax: 221.05.37; 0745.133.712)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, str. Pictor Dimitrie Hârlescu nr. 6, sector 2 (telefon: 255.18.00, fax: 255.18.66)
- ◆ ART ADVERTISING — S.R.L. — Râmnicu Vâlcea, str. Regina Maria nr. 7, bl. C1, sc. C, mezanin II (telefon: 0250/73.54.75, 0744.509.044)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Candiano Popescu nr. 36 (telefon/fax: 0244/51.40.52, 0244/51.48.01)
- ◆ CARTEXIM — S.R.L. — Slobozia, bd. Matei Basarab, bl. A2, sc. B, ap. 15, parter (telefon/fax: 0243/22.06.95)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7 (telefon/fax: 0268/47.05.96)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1 (telefon/fax: 0254/71.92.43)
- ◆ ROESTA — S.R.L. — Curtea de Argeș, str. Valea Iașului, bl. P10, sc. B, ap. 18 (telefon/fax: 0248/72.11.43)
- ◆ VIAȚA LIBERĂ — S.A. — Galați, Str. Domnească nr. 68 (telefon: 0236/46.06.20, fax: 0236/46.08.75)
- ◆ UNITATEA — S.R.L. — Alba Iulia, str. Traian nr. 26 (telefon: 0258/81.16.31, fax: 0258/81.28.43)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial“ R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
 Tiparul: „Monitorul Oficial“ R.A.

5 948368 157415